

Help! Ik trap op een huis!

Thema 8 In alle maten en gewichten

Lien is te klein.
Althans, dat vindt ze zelf.
Ze haat het wanneer Tim haar pest.
Op een dag brengt mama een bezoeker
aan opa in het ziekenhuis.
Lien moet alleen thuisblijven. Ze voelt zich
heel erg moe en dan komt er plots een klein
manneke uit de tv gekropen.

Dit boek is gedrukt op papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC) draagt. Dit FSC-label biedt u de garantie dat het gebruikte hout en papier enkel afkomstig zijn uit goed beheerde bossen.

Herdruk 2011/375

ISBN 978 90 8661 070 9

K.B. D/2005/0147/245

Bestelnr. 60 1020 447

NUR 191

Tekeningen: Karien Deroo

Verantwoordelijke uitgever
die Keure

Kleine Pathoekeweg 3, 8000 Brugge

H.R. Brugge 12 225

© Copyright die Keure, Brugge

Karel Verleyen

Niets uit deze uitgave mag vervaelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
No part of this book may be reproduced in any form by print, microfilm or any other means without written permission from the publisher.

Ik oefen.

verdieping	trap leuning	trapleuning
overwinning	antwoord apparaat	antwoordapparaat
zo'n	pruimen jam	pruimenjam
mama's	televisie toestel	televisietoestel
Piccolissimo	poppen huis	poppenhuis
Mintoria	brok stukken	brokstukken
succes	buur landje	buurlandje
	voet soldaten	voetsoldaten
	tien tallen	tientallen
	boter ham	boterham
	auto pech	autopech
	buiten wijken	buitenwijken
	kor rel tjes	korreltjes
	voort du rend	voortdurend
	ten min ste	tenminste
	her se nen	hersenen
	op schie ten	opschieten
	man ne tje	manneetje
	stem me tjes	stemmetjes
	ver de di gen	verdedigen
	ze nuw ach tig	zenuwachtig
	bo ter ham men	boterhammen
	te le vi sie	televisie
	on ge lo vig	ongelovig
	glin ste ren de	glinsterende
	op ge won den	opgewonden

blz.

- 2 Mama zei dat ze opeens zou **opschieten**.
Mama zei dat ze opeens zou **groeien**.
- 3 **De dag kroop voorbij**.
De dag duurde heel lang.
- 4 Ze **peuzelde** de koek op.
Ze **at** de koek op.
- 5 Het nummer van mama's **mobielte** lag naast de telefoon.
Het nummer van mama's **gsm** lag naast de telefoon.
- 5 Op de tafel achter haar hoorde ze de telefoon van mama **overgaan**.
Op de tafel achter haar hoorde ze de telefoon van mama **rinkelen**.
- 5 Op de deur zat een **grendel**.
Een grendel is een **slot** dat je over de deur schuift.
- 6 Telkens weer **tuimelde** de leeuw op de grond.
Telkens weer **viel** de leeuw op de grond.
- 10 Heel **omzichtig** liep Lien achter Parvus aan.
Heel **voorzichtig** liep Lien achter Parvus aan.
- 12 De paardjes waren **muigsgroot**.
De paardjes waren **even groot als muizen**, heel klein dus.
- 12 Ze kwamen in de **buitenwijken** van de stad.
Ze kwamen in de **wijken een beetje buiten de stad**.
- 14 De soldaten zijn **tot de tanden gewapend**.
De soldaten **dragen veel wapens**.
- 14 We verwachten niet dat Minitoria **weerstand zal bieden**.
We verwachten niet dat Minitoria zal **terugvechten**.
- 16 Ik zeg dat ze **zich** moeten **overgeven**.
Ik zeg dat ze **zich gevangen** moeten **geven**.
- 16 De vier knechten kwamen met een kuip melk **aanzeulen**.
De vier knechten **sleurden** een kuip melk **mee**.
- 18 Ze hoorde zijn fluitje weer **snerpen**.
Ze hoorde zijn fluitje weer **een scherp geluid maken**.

Help! Ik trap op een huis!

'Morgen, kleinje', zei Tim toen Lien van haar fiets wipte bij de schoolpoort.
'Morgen, groot monster!', kaatste Lien terug en zette haar fiets in het rek.
Tim lachte.

'Heb je al korreltjes tuïnmest in je schoenen gestopt om sneller te groeien?'

Lien ging voor Tim staan. Ze kwam nauwelijks tot aan zijn borst. En toch was Tim jonger dan zij. Drie maanden jonger.

Nu ja, ze was de allerkleinste van de klas. De meeste

kinderen gaven er niet om. Alleen Tim plaagde haar elke dag.

Tim vocht ook voortdurend. Hij won altijd. Hij pakte je vast en gooide je op de grond. Dan ging hij gewoon op je zitten.

Akeilig.

'De mooiste juwelen zitten in de kleinste doosjes!', zei Lien.

'Ik heb tenminste een hoofd vol hersenen. Jij hebt er niet genoeg voor je dikke hoofd.'

Ze draaide zich om en stapte weg. Dat had ze hem flink gezegd. Maar erg blij was ze niet. Eigenlijk wilde ze groter zijn, net zo groot als Tim. Dan zou ze hem een lesje leren.

Dan zou zij hem op de grond gooien.

Nu kon ze zich alleen met woorden verdedigen.

Ze at veel. Ze hing aan de trapleuning om uit te rekken.

Niets hielp. Mama zei dat ze opeens zou opschieten 📖.

Net als onkruid. Papa vertelde dat hij net zo'n klein aapje was geweest in de lagere school. En nu? Nu was hij een lange, slanke man.

Lien geloofde het allemaal wel, maar intussen bleef ze klein. Intussen bleef Tim haar 'kleintje' noemen. Intussen moest zij altijd op de eerste rij zitten in de klas. Vlak onder de neus van de juf nog wel.

De dag kroop voorbij 📖. Lien fietste naar huis. Mama was erg zenuwachtig.

'Lien, opa is opeens ziek geworden. Net nu papa in Afrika zit. De dokter heeft gebeld. Het gaat echt niet goed met opa.

Ik moet meteen naar hem toe. Kun jij een halfuurtje alleen blijven? Dan komt tante Saar bij je. Wat denk je? Ik heb een

koek en een glas melk voor je klaargezet in de keuken.' Lien knikte. Dat kon best. Met tante Saar viel er altijd wat te lachen.

'Goed, lieverd, dan ga ik nu. Voor niemand openmaken. Saar heeft de sleutel. En ze zal drie keer kort bellen voor ze naar binnenkomt. Dan hoef je niet bang te zijn. Dan weet je dat zij het is.'

Mama drukte nog een zoen in de haren van Lien. Toen liep ze haastig naar buiten. Lien hoorde de auto starten.

Ze was alleen. In de keuken peuzelde 📞 ze de koek op en dronk het glas melk leeg. Lekker.

Ze haalde een schrift uit haar schoeltas. Ze kon maar beter meteen haar huisraad afwerken.

Een uur later was ze helemaal klaar met het schoolwerk.

Daarna belde Lien naar tante Saar. Ze kreeg het antwoordapparaat.

'Saar is er niet, maar misschien komt ze zo dadelijk thuis.

Zeg wie je bent. Vertel waarom je belt. Saar belt je terug.' Het klonk heel vrolijk.

'Tante Saar. Mama zei dat je hierheen zou komen. Je bent er nog niet. Wanneer kom je? Ik krijg echt honger. Daaaag', babbelde Lien. Ze deed haar best om niet ongerust te klinken.

Het werd zeven uur. Geen Tante Saar. Lien kon maar beter mama bellen. Het nummer van mama's mobieltje 📞 lag naast de telefoon: 0496 432356. Heel aandachtig toetste Lien het nummer in. Toen schrok ze. Op de tafel achter haar hoorde ze de telefoon van mama overgaan 📞. O nee, mama had haar mobieltje vergeten! En opa had geen telefoon. Lien voelde zich helemaal niet prettig meer. Ze liep naar de voordeur. Daarop zat een grendel 📞. Lien schoof die voor. Daarna liep ze naar de tuindeur. Die zat op slot. Alle ramen waren dicht. Oefi Ze ging terug naar de telefoon. Tante

Saar was er nog altijd niet. Goed, dan zou ze maar zelf voor boterhammen zorgen.

Lien smeerde drie grote sneden brood en legde er kaas op.

Op de kaas kwam een laag pruimenjam. Mama vond dat zoiets niet kon. Maar mama was er niet. Lien was dol op kaas met pruimenjam. Had ze van opa geleerd. Arme, zieke opa.

Ze hadden vaak samen dikke boterhammen gesnoept.

Lien vulde haar glas opnieuw. Ze morste maar een klein beetje melk. Met het bord boterhammen en het glas melk ging ze voor de televisie zitten. Nog iets wat mama niet goed vond. Daarom was het nu dubbel zo prettig. Lien zocht een zender met tekenfilms.

Ze hapte haar boterhammen weg. Af en toe moest ze erg lachen met een kleine leeuw. Die klauterde overal op. Hij was erg onhandig. Telkens weer tuimelde de leeuw op de grond. Dan schudde hij zijn hoofd. Hij trok ook heel gekke snoeten.

Lien zag nog een reeks filmpjes. Af en toe probeerde ze tante Saar te bellen. Elke keer kreeg ze het antwoordapparaat. Het werd negen uur. Lien was doodmoe. Ze durfde niet naar bed. De grendel zat nog op de deur. Zo kon mama niet naar

binnen als ze thuiskwam. Ook tante Saar kon er niet in. Maar Lien durfde de grendel niet weg te halen. Ze geeuwde nog eens. Ze moest maar proberen wakker te blijven.

'Hoi!', zei het mannetje dat zomaar uit het televisietoestel stapte. 'Jij bent Lien, niet, kleine Lien?'

Lien hapte naar adem. Wie was dat vreemde mannetje? Hij droeg heel gekke kleren. Een nauwe broek van blauwe stof. Een rood jasje over een geel hemd. Hij had lange, grijze haren. Die kwamen onder een zwarte bolhoed uit. Aan zijn

voeten droeg hij bruine laarzen.

'Ja', stotterde Lien. 'Ik ben Lien. Ik ben wel groter dan jij. En hoe heet jij?'

Gek, ze voelde zich helemaal niet bang. Het mannetje lachte.

Hij was niet groter dan haar hand.

'Ik heet Parvus en ik kom uit Piccolissimo. Kun je dat zeggen?'

'Parvus uit Piccolissimo', zei Lien. 'Niet moeilijk, toch? Waar is dat ergens?'

'Ho, dat weet ik zelf niet eens. Ik weet hoe je er komt. Dat volstaat toch? En ik weet dat jij groot wilt worden, nee?'

Lien knikte.

'Wil je me op je hand nemen? Dan moet ik niet zo schreeuwen!', brulde het mannetje.

Lien boog voorover. Het mannetje klom op haar rechterhand.

'Zo, dat is gemakkelijker. Je wilt weten hoe het is om groot te zijn?'

Weer knikte Lien.

'Ga dan met me mee naar Piccolissimo. Daar ben je de grootste.'

Lien aarzelde. Ze was wel erg nieuwsgierig. En ze wilde dat landje wel eens zien. De grootste zijn? Leuk toch?

'Hoe komen we daar?', vroeg ze.

'Gewoon daar naar binnen.'

Parvus wees naar het televisietoestel. Op het scherm zag

Lien een bruine poort. Die stond op een kier.

'Komaan, snel! Zet me neer. Zo dadelijk is de poort weer dicht!', schreeuwde Parvus. 'En ik heb geen zin om hier te blijven.'

Hij pakte de hand van Lien beet. In drie stappen waren ze

door de poort heen. Lien knipperde met haar ogen.

'Is dit Piccolissimo?', vroeg ze.

'Dit is het', zei Parvus. 'Dit is de grote weg naar de stad.'

Lien schudde ongelovig haar hoofd. Grote weg? Hij was

niet breder dan een paadje in haar eigen wereld. Ze moest goed uitkijken waar ze haar voeten neerzette. Langs de weg groeiden boompjes. Ze kwamen niet hoger dan haar knieën.

'Ga je mee?', vroeg Parvus. 'Kijk een beetje uit alsjeblieft.' Heel, heel omzichtig liep Lien achter hem aan. Ze vroeg zich al meteen af of ze niet beter kon teruggaan. Toen zag ze in de verte een stad. Ze zag torens. Een glinsterende rivier slingerde zich door de stad. De huizen waren nauwelijks te zien vanuit de verte.

Bij elke stap leek de stad te groeien. Lien geloofde nog altijd haar ogen niet. De hoogste toren kwam nauwelijks tot haar heupen. De huizen leken wel poppenhuizen. Sommige hadden een verdieping, andere niet. Die waren pas echt klein. Lien ging op haar hurken zitten. Toen zag ze iemand snel wegduiken. Hij was nog kleiner dan Parvus. En ja, als ze goed keek, zag ze nog meer heel kleine mannetjes en vrouwtjes.

'Zullen we opschieten?', vroeg die. 'De koning verwacht je.' 'Wat?', schrok Lien. 'De koning? Gaan we naar de koning? Kun jij zomaar naar de koning?' 'Ja, natuurlijk, ik ben een van zijn ministers', zei Parvus rustig. 'Om niet te zeggen ... zijn belangrijkste minister.'

'O pardon,' zei Lien, 'ik wist het echt niet. Ik heb niet eens gevraagd of je wat wilde drinken. Dat doet papa altijd als er iemand komt.'

'Geen probleem', glimlachte Parvus. 'Je kunt iets doen dat veel belangrijker is. Kom nu maar.' Lien voelde zich niet lekker. Ze had haar gewoonste kleren aan. En dan zo naar de koning?

Ze moest dubbel uitkijken nu ze door de straten van Picolissimo liepen. Ze had nog nauwelijks plaats om de ene voet voor de andere te zetten. Opeens schoot een wagentje

uit een zijstraat. Twee muisgrote paardjes trokken het voort. Net toen de paardjes haar linkervoet zouden raken, zette Lien een stap opzij. Ze hoorde iets kraken onder haar voet. 'Help!', schreeuwde ze. 'Ik trap op een huis! Help!'

Het huisje waarop ze haar voet had neergezet, was totaal verwoest. Haastig begon Lien met haar vinger tussen de brokstukken te krabben.

'Ik hoop maar dat er niemand thuis was!', weende ze.

Opeens stonden er wel twintig inwoners van Picollissimo rond haar. Ze kwetterden als mussen.

'Nee,' zei Parvus, 'maak je geen zorgen. Er was niemand.'

Hij draaide zich naar de opgewonden kleine mensjes.

'Als de eigenaar thuiskomt, stuur je hem meteen naar de koning. De schade zal vergoed worden. Volgende week staat hier een nieuw huis. Zeg hem dat zodra je hem ziet. Kom nu, Lien!'

Nog voorzichtiger, op de tippen van haar tenen liep Lien achter Parvus aan. Oef, ze kwamen in de buitenwijken van de stad. Er stonden bijna geen huizen meer.

Er waren parken en vijvers. Opeens, tussen prachtige boompjes, zag ze het paleis. De tuin was groot genoeg. Ze moest tenminste niet voortdurend uitkijken. Parvus liep door

het gouden hek. Lien stapte er overheen. De koning kwam naar buiten zodra ze nog drie stappen gezet had.

'Ga op je knieën zitten!', schreeuwde Parvus. 'De koning mag niet hard praten.'

Lien gehoorzaamde meteen. De koning was nu vlak bij haar. Parvus liep op hem toe. De minister maakte een diepe buiging. Toen mompelde hij iets wat Lien niet kon verstaan. 'Goed!', zei de koning. 'Welkom in Picollissimo. En nu al bedankt voor wat je zult doen. Minister Parvus zal het u meteen uitleggen. De soldaten staan al te wachten. Ze zijn

tot de tanden gewapend . We verwachten niet dat die van Minitoria weerstand zullen bieden . Maar je weet maar nooit. Veel succes. En tot morgen op het overwinningseest.' De koning wuifde nog eventjes met zijn hand. Toen liep hij terug naar zijn paleis. Lien keek hem met open mond na. Soldaten? Tot de tanden gewapend? Minitoria? Overwinningseest? Had ze dat allemaal wel goed begrepen? 'Parvus? Wat bedoelde de koning? Wat moet ik voor hem doen?'

'We kunnen daar op het gras gaan zitten. Wil je wat eten? Of drinken?'

'Heb je melk?', vroeg Lien.

Parvus viste een fluitje uit zijn jaszak en blies erop. Het klonk heel scherp. Vier knechten kwamen aanhollen.

'Melk voor de jongedame. Een grote kuip.'

De vier knechten verdwenen weer.

'Met een van onze glazen kom jij niet ver, denk ik', lachte Parvus.

'Nee, maar nu wil ik het wel weten. Wat is er met Minitoria?'

'Dat is een buurlandje van ons. Nog kleiner dan Piccolissimo, maar heel erg rijk. Dat komt omdat zij een bron met warm water hebben. Dat gebruiken ze om prachtige vruchten te laten groeien. Die verkopen ze heel duur. En ze hebben het

nooit koud. Alle huizen worden met dat water verwarmd. Ze hebben zwembaden met warm water. Daar komen veel mensen zwemmen. En die betalen ...'

'Dat is toch leuk voor Minitoria?'

'Jawel, maar wij hebben die bron meer nodig dan zij. Wij zijn groter en belangrijker. Dus ga jij vandaag nog naar Minitoria. Ik ga mee. De soldaten gaan ook mee. Je trapt eerst wat huizen stuk. Daarna zeg ik dat je heel Minitoria zult vernietigen. Ze zullen doodsbang zijn. Ik zeg dat ze zich moeten

overgeven . Als ze dat doen, wordt Minitoria een deel van Picolissimo. Wij leggen lange leidingen aan naar de bronnen. En Picolissimo wordt heel rijk.'

Lien peuterde in haar oor.

'Meen je dat nu?', vroeg ze. 'Wil je dat ik huizen ga stuktrappen? Ben je me daarom komen halen?'

De vier knechten kwamen met een kuip melk aanzeulen .

Lien zei netjes dankjewel. In twee teugen was de kuip leeg.

'Wil je nog meer?', vroeg Parvus.

'Nee', zei Lien. 'Meneertje Parvus, ik ga niet naar Minitoria.

Ik ga geen huizen stuktrappen, ik ga niet vechten voor warm water. Ik ga weer naar huis.'

Parvus keek Lien met open mond aan.

'Wat zei je? Ga je niet naar Minitoria? Je moet! Je bent de grootste. Je bent de sterkste. Dat moet je gebruiken. En wij zullen je natuurlijk belonen. Je krijgt een ereteken. Je wordt barones Lien. Komaan, denk toch na. Wat moet dat kleine landje met al die rijkdom? Wij ...'

'Je snapt het niet', zei Lien. 'In mijn klas zit Tim. Hij is de grootste en de sterkste. En hij vecht met iedereen. Hij vindt dat leuk. Hij wint. Wij hebben een hekel aan hem.'

'Nee, ik snap het niet', zei Parvus.

'Tegen Minitoria vechten is ook zoiets. Denk je dat die mensen daar dat prettig vinden?'

'Maar wij zijn veel belangrijker! Wij wonen in Picolissimo, het grootste van alle kleine landjes.'

Lien knipperde met haar ogen.

'O! Er zijn nog meer van die kleine landjes. En die willen jullie dan ook veroveren? Is dat het? Ik moet daarbij helpen. Vergeet het. Ik ga weg.'

Lien sprong op en draaide zich om.

'Dat gaat zomaar niet. Je bent groot. Je moet ons helpen', schreeuwde Parvus.

'En als ik dat niet doe?', vroeg Lien.

'Dan zal ik je dwingen!'

Lien haalde haar schouders op. Wat kon dat kleine manneke tegen haar beginnen? Ze hoorde zijn fluitje weer snerpen . Kort, lang, lang, kort. Ze keek niet eens om. Toen hoorde ze opeens gebrul van heel veel stemmepjes. Wat moest dat? Honderden en nog eens honderden soldaatjes kwamen achter haar aan. Ze schoten pijltjes af. Sommige daarvan raakten haar handen en prikten gemeen.

Lien probeerde sneller te lopen. Ze wilde niets vernielen. Dus moest ze erg goed uitkijken. Zo kwam ze maar traagjes vooruit. De soldaatjes haalden haar in. Ze begonnen haar zelfs in te sluiten. Opeens werd Lien boos. Ze rukte een boom uit de grond. Ze pakte hem bij de stam. Met de kruin begon ze de soldaatjes uit elkaar te vegen. Zwiep, zwiep, zwiep! Ze stapte weer over het hek van het koninklijk paleis. De soldaten gaven niet op.

Vanuit de richting van de stad kwamen ruiters met lange lanssen. Lien bleef met haar boom zwaaien. Ze wilde niemand pijn doen. De ruiters vielen haar aan.

Er zat niets anders op. Lien begon om zich heen te schoppen. Paardjes en ruiters tuimelden door elkaar. De voetsoldaten probeerden nu touwen rond haar enkels te gooien. Lien rukte zich een eerste keer los. De soldaten gaven niet op. Nog meer touwen. Een ruk. Lien ging onderuit. Iedereen juichte. Tientallen soldaatjes probeerden nu haar handen te binden. Wanhopig mepte Lien de soldaten van zich af.

Er klonk een luide bel. Wat betekende dat? De soldaten stopten opeens. Lien voelde hoe de touwen van haar voeten

vielen. Ze schopte zich helemaal vrij. Opnieuw klonk de bel. Ze moest overeind raken.

'Jai', schreeuwde ze.

Toen was ze wakker. Op de televisie draaide een tekenfilm over een kat en een muis.

De bel rinkelde opnieuw. Iemand hield zijn vinger op het knopje. Lien rende naar de voordeur.

'Wie is daar?'

'Ik ben het, mam! Lien? Heb jij de grendel voorgeschoven?'

Lien maakte de deur open.

'O, mam! Ik heb zo vreselijk gedroomd.'

'Wat is er gebeurd, Lientje? Is tante Saar er niet?'

Lien schudde haar hoofd.

'Ik heb wel tien keer naar haar gebeld. Altijd weer haar antwoordapparaat. Maar ik ben niet bang geweest. Ik heb zelf mijn boterhammen gemaakt ...'

'Met kaas en jam?', vroeg mama.

Lien keek haar met open mond aan.

'Hoe weet je dat?'

'Omdat er nog een streep jam naast je mond zit!', lachte mama.

'Hoe is het met opa?' Lien veranderde van onderwerp.

'Beter, de dokter heeft hem een prik gegeven. En dan heb ik hem naar het ziekenhuis gebracht. Daar wordt hij nu goed verzorgd. Je mag morgen of zo wel eens mee op bezoek.'

'Dan neem ik een boterham met kaas en pruimenjam voor hem mee!', lachte Lien.

'En die droom van je?'

'Ach, niks. Ik weet nu dat groot zijn niet altijd prettig is. Ik vertel het morgen. Nu val ik om van de slaap.'

De telefoon rinkelde.

'Saar?', riep mama. 'Je zou hier ... Autopech aan de andere kant van het land? Waarom heb je niet gebeld? Je had je mobieltje niet bij je? Wie vergeet nu ...'

Mama keek naar Lien. Die stond lachend met een mobieltje te zwaaien. Mama knikte.

'Goed, er is niets gebeurd. Ja, met opa gaat het weer beter. Tot morgen.'

Lien glipte langs mama heen. Die pakte haar beet. 'Knuffel?'

Het voelde heerlijk veilig.